

белег от рана,  
жив въглен сред ледено блато,  
който бавно догаря  
в сърцата на своите братя.

.....

Аз съм зрънце в живителната влага  
от остри забрани опасано,  
така да раста,  
че да не надмина бодила.  
Аз съм заченат от моето време.  
Сам ли трябва да се спася?

### „Изповед пред слънцето“

С „Изповед пред слънцето“ се открива единствената засега книга на Георги Парушев. Явно това е болка, която постоянно го боли, която го гори, както пише самият той, като „жив въглен“. Така е и при Сали Ибрахим, Васил Чапразов, Христо Христов. Всички те обвиняват с основание „поруганата истина“, приписвана на тяхното потекло, както изповядва Г. Парушев в „Предизвикан отговор“. Често си мисля: ромите предявяват справедливо своя иск към обществото ни. Още повече, че то носи и трябва да изплаща вина, за която няма давност. Ала се питам: дали някога те мислят и за *своята отговорност* към същото това общество? И ако с право са недоволни, че то не зачита достатъчно гражданските им права, задавали ли са си някога въпроса какво му дължат те?

Георги Парушев е поет реален и земен - не естетизира циганската емблематичност. Той запазва етническото си самосъзнание, но се чувства част от българската земя:

Съкровен нося земята си  
Българска,  
тъй както катуна свойто колело...

### „Предизвикан отговор“

Стихосбирката „Ще дойде песен“ (ИК „Младеж“ 1997) носи белезите на зрелостта. Авторът показва висока самовзискателност - естетическата равностойност на поместените творби се натрапва още на пръв поглед! В стиховете на Г. Парушев, особено в „Мама и